

— Защо не ме извикахте веднага? — каза Иоанъ, недовошно.

— Тя не даваше. Но азъ и майка ѝ решихме да не я слушаме. Всичко се случва...

Иоанъ изтръпна.

— Върви... Върви напредъ, да не ме види нѣкой съ тебе... Азъ ида подире ти...

Когато следъ малко князъ Иоанъ, незабелязанъ отъ никого, се промъкна до портата на ватаховия домъ, нѣкакво дълбоко и радостно вълнение, примѣсено съ глухо безпокойство, го накара за мигъ да застане на прага на къщата и да затвори очи. Щѣше да стане баща... Струваше му се като сънъ... Сега вече Калоянъ нѣмаше да смѣе да откаже на молбата му. Той можеше да бѣде жестокъ къмъ Ана, но не и къмъ внука на покойния си братъ...

Вратата безшумно се отвори и предъ него застана майката на Ана. Тя се поклони дълбоко, чакъ до земята. Колкото и да се мъчеше да свикне съ мисълта, че дъщеря ѝ нѣкога ще бѣде царица, бедната женица не можеше да се избави отъ нѣкакво дълбоко чувство на боязънъ и страхопочитание, всѣки пътъ щомъ видѣше княза.

— Какъ е сега? — попита шепнешкомъ Иоанъ.

— Слава Богу, всичко върви добре...

— Ватахътъ тукъ ли е?

— Не. Замина за Селви по работа. Все още е малко сърдитъ...

— Сега вече всичко ще се уреди. Още утре ще отида при царя... Ако ми откаже, ще се отрека отъ престола, ще взема Ана и ще заминемъ за нѣкъде... Александъръ ще стане наследникъ... Това е решението ми.

Нѣкакъвъ тихъ стонъ прекоси тишината. Иоанъ потръпна и се послуша. Понечи да тръгне къмъ една затворена врата.

— Княже, недей... Тя не иска да бѣдешъ тукъ. Тя не знае, че сме те извикали... Може да се разтревожи... А краятъ вече приближава.